

# NÁPRAVNÍK

Nápravník: doplňte dle svého uvážení.

Na trávník: k altánu v prostějovském parku.

Na, právník: Cena Ministerstva kultury za přínos k rozvoji české kultury, § 11

(1) Cena Ministerstva kultury za přínos k rozvoji české kultury se uděluje k ohodnocení trvalých zásluh o rozvoj kultury v obcích, krajích i v celé České republice při provozování kulturních služeb pro veřejnost nebo za přínos v zapojení České republiky do mezinárodních programů v oblasti kultury.

Nemravník: Anonymní členka redakce se přiznává, že si nemohla zapamatovat jméno pana Nemravy a dlouho mu říkala pan Zlobidlo.

Náplavník: my všichni, co během festivalu okupujeme Prostějov.

Na pra- v nich: lidé hledající vnitřního neandrtálce.

Pá-pá-vník: loučíme se <3.

Sestavila (a určitě není onou anonymní členkou) Alice

## Poděkování

Redakce Wolkrova Prostějova by na tomto místě ráda poděkovala autorkám portrétu Jiřího Wolkera, který vás šestkrát vítal na obálce našeho zpravodaje. Jsou jimi žačky výtvarného oboru ZUŠ Pelhřimov Tamara Rosmanová a Maya Musilová. Teď necháme Jirku spát a za rok se na něj v provedení ilustrátorek opět těšíme! A Zuzce Simandlové za její přítomnost.

Redakce

## otázka dne

Co jste letos na WP zažili poprvé?

*Nové gastronomické a kulinářské zážitky a objevy. Občas je to hodně dobrý, občas (třeba s včerejším tataráčkem) to je horší. (Saša) / Poprvé jsme tu hráli s divadlem a zvládla jsem to bez kurdského kebabu. (Luisa) / Jsem tady poprvé a zažít tu atmosféru je úžasné, v hledišti i na jevišti a tak intenzivně, je to pro mě poprvé a je to prostě zážitek. (Irena) / Objevil jsem hasičskou hospodu, teda nevím, jak se jmenuje, ale mělo to tam hasičskou výzdobu a bylo to fakt pěkný. (Pepa) / Trávicí potíže. (Dan) / To nemůžu říkat. (Franta) / Poprvé spím v Avionu. (Lada) / Poprvé jsem zažila taky tuhle novou redakci, samozřejmě. (Jana) / Pár nápadů bych měl, ale to není publikovatelné. (Vojta) / Poprvé tu budeme celý týden. / Já jsem poprvé zažila práci s tichem s Dodo Gombárem. A poprvé jsem zažila tolik fekálií v jednom představení, bylo to pro mě velice výjimečné a obohacující. A projev paní Zámečnickové, který mě velice dostal. / Přesunutí z našeho pokoje, protože proběhla špatná rezervace. / Wolkrák. / Loni když jsem přijel, jsem poprvé zažil setkání s penzionem U Paroháče, který měl vanu umístěnou uprostřed pokoje, oddělenou flitříkama. Měl jsem tam být ubytován se svou vedoucí, oba jsme usoudili, že to není úplně dobrý nápad.*

ptala se Alice

Redakce Wolkrova Prostějova 2025

Lenka Čurdová, Alice Knoblochová, Darina Strnadová, Klára Lubinová, Vojtěch Vacke,

sazba: Klára Tondlová, foto: Marek Gerhard

Vydává NIPOS ARTAMA

nepošlo jazykovou korekturou

6

My sami  
budem si  
vráčení



Album melancholie

Básníků život v nasvícení nastíněný

Co říkají svými slovy, to porotci vědí

Dodo vede do ticha

Ejhle člověk poetický, tady hodně, tady vždycky

Forma pevná výhodná

Georgi je oženěný

Hlas každý den někdo hledá

Chlapi zatracený, s nimi, bez nich zatracení

Interpretů

Je tu, je tu

Krtek neví, kočka – pták?

Lada ví, proč mejt se třeba

MletoJandlem směry všemi

Novinka dne: laureátkou III. kategorie se stala Jana Machalíková

O čem to je – kam to vede – když to jede – jak to jede

Poprvé má každý něco navždy

Qílení a písňění s Blondýnou se promění

RECITACE JE NÁM TŘEBA

Surrealistický svět Jansenův

Už se píše román/y

Verše veršem verši

Wolker ptá se z modra dálky

X = 94 výkonů – 5 recitátorů

Y ty koncerty

Závěr bude rodeo

# VAŠE POPRVÉ

Moje poprvé - Josef Káninský

Dětství jsem prožil v hospodě. Můj praprastrýc ji vlastnil, komunismus mu ji sebral a jeho neteř, moje babička, v ní dlouhá léta pod spotřebním družstvem Jednota dělala vedoucí, výčepačku a uklízečku v jednom. Hospoda nám stála na dvoře a v té éře se tam říkalo U Veverků. To podle vyvdaného příjmení babičky, již spolu s naší rodinou celá vesnice neřekla jinak než bábinka. Měl jsem proto mezi mládeží výsadní postavení: „Chozé, má už bábinka v otevřeno?“.

To bylo až v době, kdy jsem pro některé občany Choťánek nebyl Chozé, ale ten pitomec Káninskej, co si do scénáře ke Staročeským májím dovolil popsat historku, jak místní obsluha kravína přilévala do vydojeného mléka vodu, aby JZD vyhrálo okresní Mléčnou ligu. V době, o níž chci napsat, jsem byl ještě Pepánek a byly mi tři roky. Do invaze spřátelených vojsk zbývalo několik měsíců a mně uchvátla poezie Karla Jaromíra Erbena.

Už nevím kdo z rodiny, možná otec, mi na spaní předčítal loupežníka Rumcajse, Hupa a Hopa, Tři malá prasátka a Kytici. Jestli i Záhořovo lože, úplně nevím, ale hlavně Polednici, protože jsem byl spratek a jak se to tehdy dělávalo, spratky je třeba strašit. Pepánek už ovšem tehdy ukázal jistou svéhlavost, později projevenou prozrazením družstevního mléčného prvenství. Místo aby se Polednice bál, častým poslechem se ji naučil nazpaměť.

A tu jsme zpět v hospodě. Jakmile rodina zjistila, že umím text Erbenovy balady suše přeříkat, záhy nadešel den, kdy mě děda Veverka, známý bouřlivák a šprýmař, toho času v invalidním důchodu, postavil v lokále před obvyklou sestavu kombajnérů, opravářů zemědělských strojů, účetních a několik nemakačenků: „Tak říkej, Pepánku.“

Co vám budu povídat. „Dej sem dítě! Kriste pane atd“ mělo úspěch. Recitací Polednice ve věku tří let jsem si od posluchačů vysloužil korunu - tehdy představovala hodnotu tří lízátek a kousek. Děda zamáčkl slzu, lízátko mi prodal a vrátil desetník, abych šetřil. S tímž textem jsem v následujícím roce vystoupil na témže místě ještě mnohokrát, protože do hospody vždycky zavítal někdo, kdo mě ještě neslyšel. Možná se stavil i nějaký ten okupant, to už se nepamatuju.

BONUS ČÍSLA - PRVNÍ EDUKATIVNÍ  
PRO TVŮRCE DIVADLA

Přílohou hra, která byla uveřejněna ve  
zpravodaji mezi lety 2001 - 2005  
autorky Petra Kosová a Renata Vordová  
DOPORUČUJEME ZAHRÁT SI JI SE  
SVÝM SOUBOREM

## WOLKRŮV PROSTĚJOV 1957

Soutěž a přehlídka uměleckého přednesu.  
30.—31. března 1957.

Soutěžilo 62 recitátorů, vítězů soutěže v okresích bývalého Olomouckého kraje. Byli rozděleni do dvou kategorií — do 18 let a nad 18 let.  
Vítězové do 18 let:

1. cena — Miroslava Fišerová, Kojetín
2. cena — Vojtěch Zatloukal, Prostějov
3. cena — Květoslava Koutná, Přerov
4. cena — Vladimíra Hornová, Olomouc

Čestná uznání:

Jana Vychodilová, Prostějov,  
Miluše Dreiseitlová, Přerov,  
Jitka Bělašková, Olomouc,  
Vladimíra Kaňáková, Olomouc,  
Milada Kubíčková, Olomouc,  
Alena Balajová, Olomouc.

Vítězové nad 18 let:

1. cena — Jana Kubíková, Šumperk
2. cena — Oldřich Pivoda, Hranice
3. cena — Věra Hrabáková, Bruntál
4. cena — Libuše Vaněčková, Jeseník
5. cena — Vlasta Kubíčková, Prostějov

Čestná uznání:

Otto Urbášek, Litovel  
František Karásek, Rýmařov,  
Věra Šromová, Milenov  
Leo Horák, Kojetín  
Jana Bařinová, Hranice

Hlasy tisku:

Máme u nás několik vrcholných amatérských soutěží, jako např. loutkářskou Chrudim, Jiráskův Hronov apod. Recitátoři však postrádali soutěž, kde by mohli změřit své síly. Tento úkol splňuje Wolkrův Prostějov.

Mladá fronta, 3. 4. 1957.

Byla to šťastná myšlenka uspořádat k uctění odkazu Jiřího Wolkra v básnickově rodném městě soutěž přednášců.

Kultura 1957, č. 14.

**JAK** První bylo slovo, a to slovo mluvené, správněji řečte mluvených slov, organizačně sklobené v útlar zvaný schůze.

Schůze pak bývaly vystuženy koticemi kulturních vloček podle receptu zpěv plus recitace plus zpěv plus recitace atd. — délka podle potřeby tj. podle kratšího či delšího referátu.

Poptávka po recitátorech způsobila, že se recitovalo od útlého dětství. Ve všech školách mateřskými počínaje se pracovalo pilně na zmotňování básní hláskami. Básnické výrobky byly nejvyhledávanějším artiklem, tržní cena básnických knih se však neměnila, neboť zákon hodnoty se v této oblasti plánovitě neprojevoval.

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, praví první půle známého přísloví, až dostaneš chuť na víno, dodáváme pro potřebu vyprávění. Neboť pro mnohé stolo se osemetným pohazovat od úst k ústím mluvených básnickových slov. Chtějíce omračovat jiné, někteří recitátoři sami byli poezii omračeni. I zatoužili tlumočnické způsoby, jenž obnažuje jejich vnitřní podstatu až na ostří vrvající se do srdce. Tak v záhonech recitátorské zeleniny začaly vyrůstat půvabné květiny uměleckého přednesu.

Síře jsou hanácké roviny, loudavá je chůze jejich obyvatel a trvá to, než se Hanáci „rozkévá“. Leč navzdory této charakteristice hanáckého plemene umělecký přednes „rozkéval“ Hanáky na Prostějovsku a Olomoucku setsakramentsky.

Vrána k vráně sedá, recitátor tihne k recitátorovi a tím pádem vznikají recitační kroužky a s nimi recitační pásma, večery poezie toho či onoho básníka, ale ještě se při recitaci neleze po štafích a nehoupá se na houpačkách a neprovádí se sportovní gymnastika — tudíž nelze ještě mluvit o divadlech poezie.

Dlouho vzniká básnická sbírka a ještě déle to trvá, než ji tiskárny vytknou, knihář sváže, nakladatel vyexpeduje a n. p. kniha čtenáři nabídné. Trpělivost přináší růže, ale netrpělivost re-

**TO** citátorů zplodila tkaničku k navazování přímých styků s básníky.

„Jak zrno hrášku v mléčné misce rým o rým něžně zazvoní“, a to ještě předtím, než tiskařskou černí zavoní, dovolíme si poopravit tvrzení Jaroslava Seiferta, mající na mysli recitaci básní s předstihem, neboli jak se tehdy říkávalo, splnění publikační pětiletky za čtyři nebo méně let.

Tak měly v Prostějově předpremiéry „Monology“ Milana Kundery, tak z rukopisů byly přednášeny verše Jana Nohy, Karla Kapouna, Oldřicha Mikuláška a jiných a Jan Noha se dokonce stal jakýmsi patronem prostějovského recitačního kroužku, vedeného Jarmilou Liebscherovou. A stejný obraz se naskýtal pozornému pozorovateli v blízké Olomouci, kde šlechtitelskou práci v recitátorském zahrádnictví prováděl Rudolf Pogoda.

Rivalita potomků Svatoplukových přivodila zkázu Velkomoravské říše tak dokonale, že z ní zbyla jen putovní výstava, zatímco rivalita Prostějova a Olomouce v uměleckém přednesu byla příčinou následků daleko příznivějších.

Jezdila tehdy po vlastech českých, moravských i slovenských Ludmila Pelikánová a předváděla mlhovníkům poezie a uměleckého přednesu pořad, který by se obrazně soudobě dal vyjádřit názvem „Vaří šéfkuchař“.

Zůstávajíc s dovolením při obrazné terminologii, můžeme hovořit v tom smyslu, že Ludmila Pelikánová vařila z básnických surovin pokrm, v nichž „umění plá barev vějírem a v tónech buráči“. Prostějovští a olomoučtí recitátoři se samozřejmě stali horlivými poživací těchto pokrmů a učinili Ludmilu Pelikánovou lektorkou svých kursů horké kuchyně uměleckého přednesu.

Šliela v pytlí neutajší a stejně tak nelze potlačit fouhu recitátorů po vzájemném měření sil. A byla tehdy kolbiště pro divadelní ochotníky v Jiráskově Hronově, pro loutkáře v Chrudimí, pro lidové tanečníky a zpěváky ve Strážnici. Jen rytíři uměleckého přednesu hřiměli svými brněními

v málo prostorných komnatách a nádvořích svých hradů. O kterýchžto otázkách se mezi prostějovskými a olomouckými živě, ba vášnivě diskutovalo a jako že by vzájemně klání a porubání recitátorům neuškolilo.

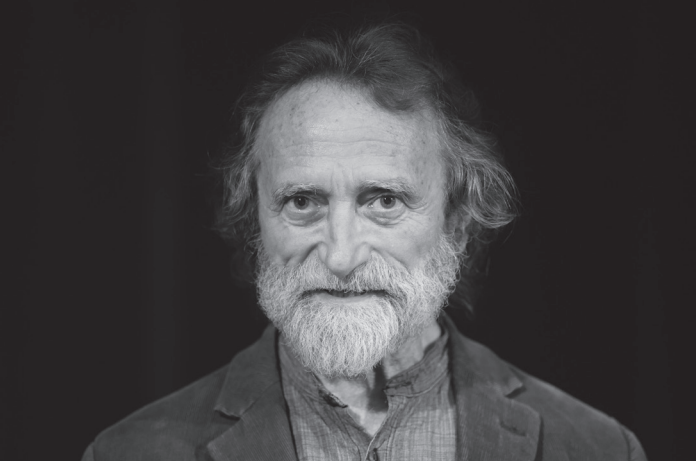
Do vzešlé diskuse se vmísila Ludmila Pelikánová a moudře pravila, že z malé jiskry velký oheň bývá a že by se mělo začít v krajském ringu, pak pokračovat recitacíou krajů českých a moravských, až se ÚV ČSM zapálí pro celostátní soutěž.

## Z A Č A L O

I stalo se, že náhle padla všetečná otázka, jak by se to vrcholné utkání mělo nazývat. Zachytila Ludmila Pelikánová kosu padající na kámen prestiže a chtějíc zabránit bratrským svárům rozvázně vece: „Vy Olomoučtí máte po válce navíc Palackého universitu a k večeri tvarůžky s máslem. Prostějovským nezbylo, leč skromně zůstat při krejčovně a starorežně. Nechť tedy mají Wolkrův Prostějov!“ Což bylo vyčteno a přítomným zapisovatelem protokolováno.

Tak tedy vzniklo neposkvrněné početí Wolkrůva Prostějova, který světlo světa spatil 30. a 31. března 1957 našeho letopočtu. Matka je známa, otcové skromně zůstávají v pozadí. Příspěvek na výchovu dítku rukou společnou a nerozdílnou poskytl ÚV ČSM, ONV a MěstNV v Prostějově, kolektivní opatření.

JAN SINDLER.



***recitátoři 3. kategorie***

# ROZHOVORY s recitátory

**Alexandr Koukol**

- Jan Werich: *Trest*

*Jak jste si užil práci s textem a jak se vám s ním pracovalo?*

Jo, tak ten text původně vznikl jako z nouze ctnost, protože jsem s ním začal už minulý rok, ale teda nakonec jsem ho nestihl z časových a osobních důvodů, takže jsem si ho přivezl letos. Ten text je taková drobnička, není tam tolik hlubokých významů, je to prostě o kohoutovi, který se nechá zmanipulovat a zmanipuluje ostatní, nebylo to až tak těžké. Spolu pracoval jsem na tom s Martinou Longinovou a trochu jsme si hráli hlavně s tím kohoutem. A tohle byl ten výsledný tvar. Ale hlavně teda ten zážitek byl krásný, že se mi to opravdu moc dobře říkalo tomu publiku. Zážitek s publikem byl úžasný.

**Jana Machalíková** - John

Lennon: *Randolfův večírek*,

**Hana Patrasová** - Margaret

Atwoodová: *Červená slepička vypráví* a **Hana Stonová**

**Prančlová** - Wislawa

Szymborská: *Život bez odkladu*

*Jak se po recitaci cítíte?*

JM: Mně se zasekla ta sukně v zipu batohu, když jsem šla na jeviště a musela jsem to vyřešit. Ale bylo to skvělé.

HSP: Problémy se na tebe lepejš.

JM: Jednou klaun, vždycky klaun.

*Po kolikátý jste na Prostějově?*

Můžete to tipnout, pokud je to v desetiletích.

*hromadný smích a dotčené pohledy*

HSP: Já jako recitátor letos poprvý, ale předtím jsme tu byli se sborem s divadlem.

JM: Jo, to už jsem tady taky byla, to je tak před dvaceti lety, ne?

HSP: Jo, to bylo to s těma prsíčkama.

HP: Já jsem to teď rychle spočetla a asi tak po osmé.

JM: Pro mě už je to dlouhá doba, co sem jezdím, ale nejsem tady taky každéj rok, občas jedu třeba k moři nebo na Dětskou scénu, hahaha.

*Co jste letos na WP zažili poprvé?*

JM: Vždycky je tady něco poprvé. Nikdy to není stejný.

HSP: Poprvé tady recituju, ale taky poprvé spím na penzionu, protože když jsme sem jezdily jako studentky, tak jsme spaly u babičky Daniely, která byla cukrářka.

JM: Už jsi velká, poprvé bez babičky.

JM: Ale ještě mám jeden silný zážitek vlastně. Jsem na semináři s Vladkou (dcera mojí dobré kamarádky Ivy) a ta mi hrozně připomíná její mamku. Když jsem poprvé poznala Ivu, tak byla stejně stará, jako je teď Vladka. A teď jsme seděly na tom semináři, a kdyby Vladka neměla brýle a měla trochu kratší vlasy, tak jsem tam úplně viděla sedět Ivu a bylo to

ohromný deja vu. Já jsem na Vladku hrozně dlouho koukala a bylo to, jako kdyby se kruh uzavřel, protože mám pocit, že jsem pořád ve stejné energii jako tenkrát. Úplně se mi to propojilo. Jenom já vypadám jinak a asi jsem jinde... Ale nemyslím si to. HAHAHA

HP: To je hezký. To napiš.

HSP: Ale to mám taky pocit, že si připadám stejně.

JM: Já mám pořád pocit, že se vracím do stejné doby a žiju ve vlastním časoprostoru a ti lidé mě tady tak i přijímají. Vytváří se mi iluze, že je to pořád stejně krásný a jsme pořád stejně mladý. A na té hlasovce jsem si dneska uvědomila, že je to skvělý, jak jsme si to tam přišli užít a i to, že to pro nás někdo udělal. Cítím prostě vděčnost, že tady můžu být.

*Ztotožňujete se s Červenou slepičkou?*

HP: (podívá se na JM) Tak my se s tím ztotožňujeme. Částečně teda minimálně já určitě a zkoumám to, jak moc si jsme podobný, je to proces.

JM: Já k tomu nebudu mluvit, Hanko, hahaha.

HP: Jo, nic k tomu neříkej, hahaha. Ten proces ještě bude nějakou dobu probíhat.

JM: Jenom je otázka, jestli má probíhat na jevišti, hahaha.

HP: Přesně na tom se ještě pracuje. Ale ztotožňuji se s více texty.



## recenze

Divadelní studio D3, Karlovy Vary, přijelo do Prostějova s inscenací s názvem Jansen a jeho svět postavené na úryvcích knihy posledního českého, a možná i světového surrealisty, Jana Švankmajera, Cesty spasení.

Vždycky mě na surrealismu, a zvláště na tom Švankmajerově, vzrušovala radost z nahodilosti snu, uvolněné asociace, blízkost vysokého a nízkého, i fakáč ukázaný konvencím v sousedství řemeslně vysoce zvládnutých uměleckých postupů a vědomé konstrukce, která tuto snovost, nahodilost a lehkost přenáší na diváka, čtenáře, prostě na příjemce díla.

Mám za to, že soubor karlovarského děčka, respektive ta jeho část, která Jansenův svět inscenovala, mé vzrušení z díla Jana Švankmajera sdílí. Tvar, který byl původně zamýšlen jako scénické čtení, si sám řekl o emancipaci coby svébytný divadelní kus, a vzhledem k míře souznění tvůrců s originální předlohou se to z velké části podařilo realizovat. Byli jsme svědky sarkastického pohledu na možnou postapokalyptickou budoucnost, kdy je svět rozdělený mezi nadnárodní korporace následované lidmi se sociálními vazbami a okolní pustinu postiženou několikanásobnými katastrofami zabydlenou troskami světa, který jí předcházela, prázdnými nádražími, tratěmi, po nichž nic nejezdí, stíny vyhynulých zvířat a osamělými autisty bez sociálních vazeb, jakým je i Jansen. Tomu jsou jedinými partnery pečlivě udržované ostatky jeho životní lásky Elišky, duch bezrukého rakouského vojáka padlého u Solferina, který v pravidelném každotýdenním transu pomocí Jansenových rukou, jinak neschopných nakreslit domeček či sluníčko, vytváří umělecké obrazy, a posléze také stíny literárních a historických postav.

Vyprávění příběhu o Jansenově spasení je ovšem poznamenáno způsobem vzniku inscenace ze scénického čtení, a ne vždy se daří jednotlivé vrstvy, kterými soubor svědčí o díle Jiřího Švankmajera, dále pak o konkrétním jeho díle, následně o světě té které postavy daného díla a tak dále, od sebe oddělit. Cesta, po které se snový surrealistický svět vydává za svým příjemcem, je tak trochu klopotná a účinek, kterého mohlo být dosaženo, se tvůrcům poněkud vzdálil. Přesto jde o platný pokus, měl-li bych se vyjádřit sportovní terminologií, navíc s významným potenciálem růstu, bude-li na něm děčko ještě pracovat.

Akram Georgi



## Irena Hušinová

- Miloš Macourek: *Myšlenka Pro kočku*

*Jak jste se dostala na WP?*

Musela jsem projít krajským kolem a k recitaci jsem se dostala tak, že jsem absolvovala tříleté studium pod vedením paní Radky Tesárkové. K textu jsem se dostala tak, že mám moc ráda zvířátka a mám doma i kočku. Sedlo mi to.

*Jak dlouho jste na textu pracovala?*

Dlouho, protože mám takový zlozvyk. Často nahrazuji text vlastními slovy a mám problém se to naučit slovo od slova.

## Marcela Haspeklová

- Margaret Atwoodová/  
Viktor Janiš, Miroslav Jindra:  
*Neoblíbené holky*

*Jak jste se dostala ke svému textu?*

Já jsem se dostala rovnou k té ukázce z knížky, kterou mi půjčila moje kamarádka Hanička Patrasová.

*Co vám text dal?*

Uvědomila jsem si, že se mi dobře říká text, se kterým jsem

se mohla ztotožnit. Sama jsem věděla, že jsem v životě prožila období neoblíbenosti. Bylo to pro mě osobní.

*Bylo pro vás náročné zde vystupovat?*

Jo, měla jsem hroznou trému, úplně šílenou

**Josef Káninský** - Jiří Hájiček:  
*Bubny a dýmovnice*

*Co pro vás bylo na přípravě vašeho textu nejtěžší?*

Nejtěžší jo? Mhm, mhm, mhm, to musím trochu vzpomínat. Stihnout to tak, abych získal nějakou jistotu před krajským kolem, protože jsem neměl tolik času si to říct.

*Jak jste se dostal k tomuto textu?*

Znám ho už dlouho, protože je to starší povídková kniha. Původně jsem si připravoval něco jiného, ale pak jsem usoudil, že to nedozrálo a zároveň jsem si vzpomněl na tuhle povídku a usoudil jsem, že by se mohla udělat a bude to dobrý.

*Chodíte na vesnický fotbal?*

Chodím, protože můj syn ho

pořád ještě hraje hahaha.

## František Barták

- Přemysl Rut: *U Ježíška*

*Jak jste se k tomuto textu dostal?*

Je to můj oblíbený autor, mám i sbírku jeho textů a jako malý jsem slyšel nahrávky představení a zůstalo mi to v hlavě. Pak jsem se to snažil najít a našel jsem to. Řekl jsem si, že to budu recitovat.

**Daniel Klouda** - J. Rodolfo  
Wilcock: *Áron Rosenblum*

*Jak sis užíval přípravu a jaká byla?*

Text mám hodně rád, znám ho už delší dobu, ale nevěděl jsem, jak s ním pracovat. Dlouho to zrálo, a pak jsem si letos řekl, že by se to mohlo udělat. I společensky a veřejně se to téma trochu měnilo. Potřeboval jsem to hodně promyslet a pracovat hlavně s tím, jak různé rozdělovat seznam těch věcí.



# ROZBORY *recitátorů*

**Jana Machalíková** - John

Lennon: *Randolfův večírek*

AV: Janin text je soutěžně notoricky známý. Zmiňuje dvojí výrazný začátek – nejdřív se nemohla dostat z 1. řady – připomínalo to klaunské číslo. Podařilo se to z 95 %, což je úspěch, naučit se tenhle text je těžké. Vyzdvihuje laskavost, citovost, atmosféru, absurditu – v té to zafungovalo dobře. Janiny postupy byly zkušené. Pohybová stránka je taky důležitá, Jana lidi kontaktuje, bere je do hry. Zvláště jí ale zůstaly viset ruce, což bylo divné, tělo se pohybovalo mimo ně – to je ale jen detail. Je otázka, jestli se s tím dá víc pracovat, text umožňuje ještě větší hru. Jana dostala své zábavnosti, schopnosti improvizace, vtipu, jevištní práce, dokáže zaplnit prostor. Byl by rád, kdyby to bylo na větší a zásadnější ploše textu.

JA: Nevnímal Janu jako Randolfa, ale jako otevřenou matičku zemi. Zdá se mu, že má nejraději Césara. Celá ta báseň je velmi smířlivá a interpretka taky.

VR: Celé to začalo klasickou geniální Janou, říkal si, co bude dál. Mile překvapen byl z toho, že to tematizovalo určitý druh samoty. Vidí, že příběh říká celé tělo, vychází to z gesta, které nejdřív bylo aktivní, pak zpasivnělo (navazuje na AV komentář o rukou). To pro něj fungovalo, jen je potřeba najít správný moment, kdy to udělat. Přišlo mu, že tělo dává signál, že je samo.

AV: Ne, já prostě myslím, že

udělala úplně normální chybu. Je svazující stát před publikem a porotou, dá se to lety obrousit, ale ne úplně zrušit.

JL: Napsala si „Jana je Jana“. Předpokládala, že to bude neuvěřitelný zážitek. Chybělo jí něco překvapivého, nového. Jinak to ale byla velká radost.

JM: Nechce být ve škatulce „Jana je Jana“, jinak s láskou přijímá. Na začátku se jí zasekla sukně v batohu, klaunská čísla se jí v životě dějí pořád. Dostala anonymní dopis od Johna Lennona, (takže není anonymní) že jí drží palce.

**Hana Patrasová** - Margaret

Atwoodová: *Červená slepička vypráví*

AK: Hanka nastoupila jako nastřvaná slepice, to bylo zábavné. Ze začátku to bylo v náladě, pak nastává problém, když se dostáváme do retrospektivy. Text je smysluplně strukturován, je rozdělen do témat, toho by se interpretka měla držet, jinak se posluchač ztrácí. Radí si text rozdělit a každou část pojmenovat jednotlicí myšlenkou, pak se to lépe pamatuje. Posluchač by si měl zapamatovat záchytné body v textu, to se neděje. Hlavní linky jsou rozmělněny. Nálada na konci by se měla „obloukem“ vrátit. Drobný fórek na závěr: na slovech „kdo, kdo,“ by se dalo kvokat.

AV: Kvůli paměti to nedošlo do dobrého finále, tříštilo se to. Chybí tomu čas, kdy se to zažije, vnitřní jistota.

**Anna Ježková** – Ivana

Myšková: *Život s dlouhou červenou nití*

AK: Výpadky se můžou stát, jsou přirozené. Obdivuje, že interpretka text dotáhla až do konce. Ptá se, co je v textu pro interpretku nejdůležitější, co ji zajímá.

AJ: Je to pro ni strnulost, to, že občas nechceme něco změnit, i když by nám to mohlo ulehčit život. Vidí v tom generační téma, téma tradic.

AK: Přijde jí, že na to interpretka jde moc filozoficky. V textu je pro ni důležitější dialog. Interpretka vyzdvihuje spíš ty „vedlejší“ informace, AK se v tom ztrácí, přišlo jí to unavené. Při popisu projetí jehly látkou má pocit, že jde o erotickou scénu. Interpretka to tak nezamýšlela.

VR: Ptá se, kdo říká poslední větu, interpretka objasňuje, že ona sama za sebe. VR přemýšlí nad neutrálnějším vyprávěčem, jeho budováním.

**Hana Stonová Prančlová**

- Wislawa Szymborska: *Život bez odkladu*

JA: Myslí si, že tento způsob interpretace Szymborské textu je dobrý. Je rád za pomalost, prostotu, přímost. Stíhá a je s tím spokojený.

AK: Na začátku ji to bavilo. Chyběl jí ale vývoj, nedošlo se k rozhodnutí, zůstalo to u hledání. Potřebuje jasný znak, proč interpretka tuto báseň zvolila. Jednotvárnost veršů může být pro posluchače ubíjející.

VR: Měl by se změnit tón naléhavosti, pak to začne celé dýchat, jde o situaci teď a tady

## rozhovor se souborem

### Jaké je hlavní sdělení vašeho představení?

*David:* Je to výborná kritika kapitalismu a představa toho, kam by kapitalismus mohl dospět.

*Vítek:* Je to postupný rozklad osobnosti v minulosti pravděpodobně dobrého člověka, ze kterého se stane jakási zrůda.

*Matěj:* Těch témat je tam spousta, já vnímám jako takové úhlavní právě rozkol mezi vlastní imaginací a okolním světem.

### Co vás vedlo k tomu vytvořit zrovna takovéhle představení?

*Matěj:* Já jsem hledal nějakou prvotinu, na které bych si vyzkoušel režii. Nakonec jsem si zvolil Švankmajera, jednak protože ho mám rád, a když jsem četl Cesty spasení, tak už mi bylo jasné, že právě tohle bude předloha. Ale nemám žádný racionální důvod, spíš za tím stalo nutkání to zpracovat. Proč mi na to ostatní kývli a šli do toho, to musí říct oni.

*Nikča:* Já jsem vpadla do představení až na poslední chvíli jako náhradník. Vidím to jako možnost vyzkoušet si nový žánr a zahrát si v inscenaci, kde výtvarná složka není jenom doprovodný prvek, ale významná součást.

*Vítek:* Byla to pro mě čest, když mě Matěj oslovil. Text mě zaujal, kdyby mě nezaujal, tak řeknu ne. Zároveň pro mě byla větší role výzva, vzhledem k tomu, že jsem doposud ztvárňoval spíš epizodní role.

### Jaký je Jansenův svět?

*Nikča:* Já bych řekla, že je takový osamocený, ale plný umění. Patříte k pochcávačům prkýnek?

*Matěj:* Mně spousta kamarádů říká, že v takové sektě bych rozhodně byl. I když na to nejsem úplně hrdý.

*Nikča:* Pro mě je to docela bezvýznamný, já se zdržím odpovědi, ale můžu být ochráncem neposkvrněnosti.

*David:* Já čurám vsedě.

### Mohli byste popsat, jak jste dělali ty obrazy na to plátno?

*Matěj:* Je to práce s Meotarem. Všechny ty obrazy vznikaly naživo, dělali je sami herci. Víc asi prozrazovat nebudeme.

### Co jste letos na WP zažili poprvé?

*David:* Já tady poprvé nepiju alkohol.

*Vítek:* Já jsem tady ještě tentokrát nejedl maso. Dal jsem si takovou osobní výzvu, ale až přijedu domů, tak ho zase jíst budu.

Vojta





## Jansen a jeho svět

Mě to docela bavilo. Stínohra je skvělá věc, bylo to velmi jadrné a pro mě velmi inspirující. Ta projekce byla velmi dominantní. (S. Nemrava)

No, párkrát jsem přiusnul.

Mně se to líbilo, především ta práce s projekcí, což vytvářelo krásnou výtvarnou stránku, která hezky kontrastovala s tím dějem. V rámci toho textu to měli zpracovaný velmi dobře, ten původní text se za mě až příliš zabývá těma fekálníma a sexuálníma tématama. V rámci toho textu Švan-kmajera vystihli velmi přesně a to i tím herectvím.

No, první dojem je, že když se tento vjem smíchá s mojí únavou, tak mě dostane do sfér a vlastně se bavím.

Na takovýchhle totálních surreálně-dadaistických nesmyslech ujždím, velmi oceňuju, že někdo přišel s tím, že otevírá takhle expresivně sexuálně-fekální téma, až vlastně na hranici zvrácenosti. Možná by se to stalo skousnutelnějším pro víc lidí, kdyby se ta dystopie, která tam byla moc hezky vykreslená v úvodu, nějak niterněji zpracovala. Ocenil bych i víc práce s těmi pudy, takhle to opravdu zůstalo jen na rovině humoru. Ta debilita se mi v tom vlastně strašně líbí, ale možná to šlo využít ještě zajímavěji.

Náročné téma dokázali předat srozumitelným způsobem.

Nápadité představení, co se týká prostředků, mělo to spád a gradaci. Mně se to líbilo.

### *první dojmy*

Bylo to úplně žůžo labůžo, lahodné vyložení. Pan Adamec se prostě předvedl, jak nejlíp mohl, slečna taky a Dejvid byl opět naprosto dokonalý. Bylo to krásný, miluju fekální humor.

– tento moment by to chtělo zaznamenat. JA oponuje, že jej tam spatřuje.

AV: Vadí mu půlení veršů. Interpretka postupuje příliš pedagogicky. Verš se dá říct celistvě, dá se pracovat s důrazem. Nerozumí smíchu. Líbí se mu ten obraz, ale nechápe jeho účel. Pro interpretku je to výsměch sobě. AV se to zdá zbytečné.

### **František Barták**

- Přemysl Rut: *U Ježíška*

VR: Je to jeden z nejkrásnějších interpretových výkonů, které VR viděl. Měl pocit svobody představitivosti, záludnosti (zejména v postavě politika). Je nadšený z práce s fantazií, interpret text sdílel na nejvyšší možné úrovni. Přemýšlel nad hlasovou polohou, dyšností – přijde mu to fajn, chtěl by, aby se hlas začal ještě otvírat.

AK: Souhlasí s VR v rámci práce s hlasem, změna tónu by byla příjemná.

JL: Podepisuje. Líbilo se jí, že to bylo cudné, zároveň silné a mohutné.

### **Ester Gracerová**

- Radek Malý: *Koláž básní*

VR: Nad výkonem jsme bloudili, nevěděli jsme, co je tématem. Neví, co je klíč pro seskládání básní. Viděl v tom příběh ženy, příběh člověka ucházejícího se o místo. Je to ale spíš jeho interpretační práce, z výkonu to neleze. Přemýšlí, zda některé básně neubrat a udělat mezi nimi větší skoky.

AK: Potřebovali bychom mít záchytné body.

EG: Má za tím konkrétní příběh. Na začátku je to příběh holky, která je se sebou spokojená, pak si ale chce vybudovat

nějakou pozici, být pro někoho „něco víc“. Na konci je otázka, zda systému podlehne, nebo ne. Došla ale k tomu, že ačkoli ona příběh má, není nutné jej konkrétně předávat.

AV: Téma se mu líbí, přijde mu důležité, nadčasové. Přemýšlí nad zapátráním po lepším textu. Dochází ke ztrátě pozornosti, spousta lidí boj o porozumění vzdá a začne výkon sledovat více formálně. Téma by určitě neopouštěl.

JL: Je to 9 samostatných monologů, každý se samostatnou informací. Po každém textu jí chyběl komentář – co v sobě interpretka ještě má, co v ní zůstalo.

### **Daniel Klouda - J. Rodolfo**

Wilcock: *Áron Rosenblum*

AV: Je to super. Byly tam výčty, které byly pestré, barevné, variabilní. Je to obtížný text, interpret jej zvládl výborně. Držel pozornost, vhodně zvolil prostředky. Bylo to autentické. Text je pro každého, jde si najít základní linku, jde proniknout i dál – to bylo vidět i na publiku, „všichni dostali nažrat“. Finále by si přál mrazivější, neměl by se z něj ale stát plakát. Vidí obrovský posun, ukázalo se, čeho je interpret schopný. Ptá se, jestli má rád kávu. Interpret ji rád nemá. Kdyby AV někdo tento text přinesl, přemýšlel by, zda se dá vůbec udělat.

AK: Je v tom vidět chytrost. Konec je hlavní poselství textu, myslí si, že by jej měl interpret říkat za sebe.

JA: Je to přesvědčivé. Přesvědčivost typu chytřejší Okamura. Hana Bouzková, Publius Ovidius Naso - Umění milovat a nemilovat

Pro Víta Rolečka je krásné sledovat, jak recitátorka zraje. Postupně se na jevišti zatepluje a s každým rokem pouští posluchače blíž. Výsledek byl tedy velmi křehký a kouzelný. Ve třetí kategorii je docela výjimečné vidět dospělou ženu ukazující velmi hravou dívčí tvář. Přišlo mu to ojedinělé a jedinečné. Napadá ho ale otázka, jestli ta míra dětskosti je vědomá, anebo nevědomá. Bylo fascinující, že když začala mluvit o citech a sexu, couvala do jakési panen-skoti. Vůbec netušil, jestli se radami řídí i ona, nebo zda je cudná. Ten rozpor ho bavil, ale neví, kam se celý text dostal. Naivita by šla propracovat, aby měla ještě další rovinu, třeba zvrát nebo otočku. Viděl Hanku v plné ženskosti, ale kostým energii při příběhu neodpovídal. Připomínalo mu to spíše spartakiádu. Recitátorka přiznala, že byla nervózní a vycházela z toho, že si text připravila pro své studenty v rámci výuky. Po textu o ženách pracovala i s tím o mužích. Ke kostýmu ji přivedla myšlenka na Ted Talk, kde řečníci vstávají ve 4:30 ráno a radí, jak máme správně žít. Apolena Kačmarčíková neví, kam text došel, protože poslední verš nevyšel a nevěděla celou dobu, jaký pohled na rady recitátorka má. Edukovala publikum, ale nebylo jasné proč. Aleš Vrzák doplnil, že ta grácie měla vrcholit v závěru, ale to se nestalo. „Takhle nás ty chlapi chtějí mít, my to víme a poradíme si s tím,“ okomentoval Jan Anderle. Jiřina Lhotská si nemohla vzpomenout, co že to ty ženy mají. Vrzák napověděl, že rafinovanost. Ta tam Lhotské chyběla a rozbíjela rytmus.

**Stanislav Nemrava** - Vítězslav Nezval: *Zmontáž z Vítězslava Nezvala*

J.A. vidí klíč k výstupu v aliteraci: polopatistický poetismus podle pop artu pozdního pedagoga. Standa zavedl nový styl standap, protože si znovu přinesl nebo spíš nechal spoustu věcí přinést a uklidit. Byl to prvotřídní komediantský výkon. Anderle se přiznal, že se také zrona vyrovnává s dualitou Nezvala, s geniálním básníkem a komunistickou sviní. První text byl nemorální Zpěv míru, pak obdivovaná Manon Lescaut, Abeceda a zase Manon, přičemž pracuje s asociacemi poetismu a surrealismu, které nakonec Nezval zavrhl. Recitátor přitom poskytl nadhled i hravost. Připomíná to moudrý úklid v sobě. Alešovi Vrzákovi přišlo složení textu zajímavé samo o sobě a rekvizity mu zážitky komplikovaly. Bere to ale tak, že to je prostě Standova osobitost. Prostě vždy musí nastat nějaká katastrofa, jako když důsledně hledá rekvizity na jevišti, nehledě na to, že to rozbíjí temporytmus. Líbil se mu závěr, kde byl sám za sebe a víc si k sobě diváky pustil. Napadlo ho tedy, zda všechny ty rekvizity nejsou jen berličky ke sražení nervozity. Přestože na konci nervozita byla vidět, právě ta se mu líbila, protože poznával recitátorovu duši. Ve výsledku to bylo roztomilé a zábavné. Není to prý špatně, ale více než nad textem přemýšlel nad recitátorem. V.R. souhlasil, že koncept je silný, ale také by chtěl vidět více z citlivého muže než z bláznivého strejdy.

**Martina Mašková**

- Jiří Kott: *Ovoce noční*

A.V. viděl výkon poněkolkáté. Tentokrát mu přišlo, že to

energeticky napálila, podlehla prostoru a divadelní atmosféře. Do gest se dostala až zbytečně velká dramatičnost a osudovost. To tomu textu nesluší. Byl svědkem zpracování v lepších variantách. Porota vnímá, že tématům zakázané homosexuální lásky, jakéhosi zážitku a propadnutí, recitátorka rozumí, ale nepředává ho s dostatečnou intimitou. Divadelní výraznost jde proti tématu skrývání citů. Obrazy jsou velmi titěrné a recitátorka je dost zvýraznila, téměř zexplicitnila. Budování atmosféry by slušela cudnost. Ženský pohled na vztah dvou mužů je strašně zajímavý. J.L. vnímala výkon jako hudební dramatickou skladbu, ale ztratila se v ní. Neměla kompozici ani expozici a netuší, co se mělo k divákovi dostat. V.R. by uvítal více vybudovat prostředí vojenských kasáren.

**Alexander Koukol** -

Jan Werich: *Trest*

J.L. si s chutí poslechne Wericha, zvláště takhle osobitě. Téma mužského ega a ženské vypočítavosti jí přišlo zajímavé. Líbí se jí moment, kde se děj zastavil u patníku. Pauza nechala publikum, ale pointa s pádem na hlavu byla moc silná. Motiv času je napoprvé vtipný, ale napotřetí už nic nepřináší. Zamyslela by se také nad tím, zda je potřeba ho ilustrovat koukáním na hodinky. Uvěřitelný jí přišel sportovní komentátor. A.K. ocenila, že všechny poznámky z Poděbrad vzal do dílny a vybrousil z nich spoustu nápadů. Nabídla řešení třetího opakování momentu s časem, buď zrychlit, nebo ho udělat nesnesitelně dlouhý. Kdákání bylo v pořádku, ale s další citací by mělo být více propojeno. Ve

scéně se špendlíkem by měla být pauza až na konci věty. Jako předskokana by si měl brát Janu Machalíkovou, která měla také v textu slepičku. V.R. cítil jistou křečovitost z toho, jak urputně chtěl recitátor předat všechny své nápady.

**Irena Hušinová** - Miloš

Macourek: *Myšlenka pro kočku*

J.L. je ráda, že se na WP scházejí mladší recitátoři s těmi, kteří mají už nějakou životní zkušenost. A i přes generační rozdíl sdílejí stejné zkušenosti a podporují se. Líbilo se jí vystavení textu s lehkým nadhledem. Věci předávala věcně a jako by nestála vůbec na jevišti. Je vidět, že recitátorka má v sobě téma zpracované. Dalo by se více si pohrát s pasážemi, kde postava přemýšlí nad tím, co si má o věcech společensky správně myslet. O tom ten text je. Publikum s ní jde, ale pomohlo by mu vědět jasnější názor interpretky. Podle A.V. bylo znát uvolnění a radost z přednesu nejen na recitátorce. Ta moc poděkovala za vlídné přijetí, cítila se bezpečně.

**Nora Tomanová,**

Roman Sikora - *Koláž*

*monologů z dramatu Antigona*

A.P. označila text za grafomanský, protože na malém prostoru nabízí strašně moc informací, které se košatí. To nutilo recitátorku nepřírozeně měnit rytmus z pomalého na rychlé. Navíc se jedná o čtyři monology se čtyřmi různými tématy, takže dostat do tolika informací nějaké emoce bylo náročné. Zřejmě to způsobilo inklinaci k přehnané dramatičnosti. Sama zpracovávala Antigonu, a ačkoliv to byl strašně komplikovaný text, košatosť by Sikoru nepřekonal. V.R.

obdivuje, s jakým nasazením byl text recitovaný, ale témata k němu nedolehla. Viděl je sice za očima, ale dál se nedostala. Pro A.V. se z výkonu stala esej, - super myšlenky, ale strašně obtížný pro přednes. Cítil sílu vzdoru a vztek, ale ne dějový oblouk.

**Josef Káninský** - Jiří Hájiček:  
*Bubny a dýmovnice*

J.L. vyzdvihla pevnost interpretace chlapa, co chodí na fotbal. Ona sama fotbal miluje. „Já teda fandím Bohemce, jestli to nevadí.“ Přednes nabídl zemitou a poctivou práci s mužnou, trochu neohrabanou postavou. Jen by to chtělo zpřesnit vypravěče skrze a ujasnit, s jakým komentářem se na scény dívá. Klíčový moment byl komentář

sportovního přenosu, ten by chtěl ještě doladit. Krásně civilní konec. V.R. se podepsal pod civilní výkon. Možná by více do přednesu zanesl podtón Alzheimerova. Přidalo by to konci sladkobolnost. A.P. doporučuje, aby do příště počítal s tím, že jeho publikum je dostatečně chytré a on nemusí nic předjímat. Pro A.V. vstup od začátku fungoval, ale vypravěč se v průběhu divně formoval. Ta jeho akurátnost je trochu nejasná. Bavily ho figury, ale klíč by hledal v přesnějším vypravěči. Nakonec ocenil fotbalové ponožky.

**Marcela Haspeklová**

- Margaret Atwoodová:

*Neoblíbené holky*

A.V. se zdál přednes sympatický, i když útočil. Text by snesl

zkrácení. Vystavěno je to moc hezky až do doby, kdy dojde k otázkám pro publikum. Recitátorka V.R. vtáhla, ale příběh se nikam moc neposunul. Konec měl nádech karikatury. Na začátku měl pocit, že ví vše, ale na konci byl zmatený. Nerozumí tomu střihu. Podle A.K. by měly být otázky pro publikum nejen popis bezmoci, ale také atakem na diváky. J.A. potvrdil, že diváci by s ní souhlasili. „Také chceme vypíchat panenkám oči, také si chceme vzít prince...“

---

vysvětlivky použitých zkratk

Jiřina Lhotská (JL),

Apolena Kačmarčíková (AK),

Aleš Vrzák (AV),

Jan Anderle (JA),

Vít Roleček (VR)

zapsaly A+D

